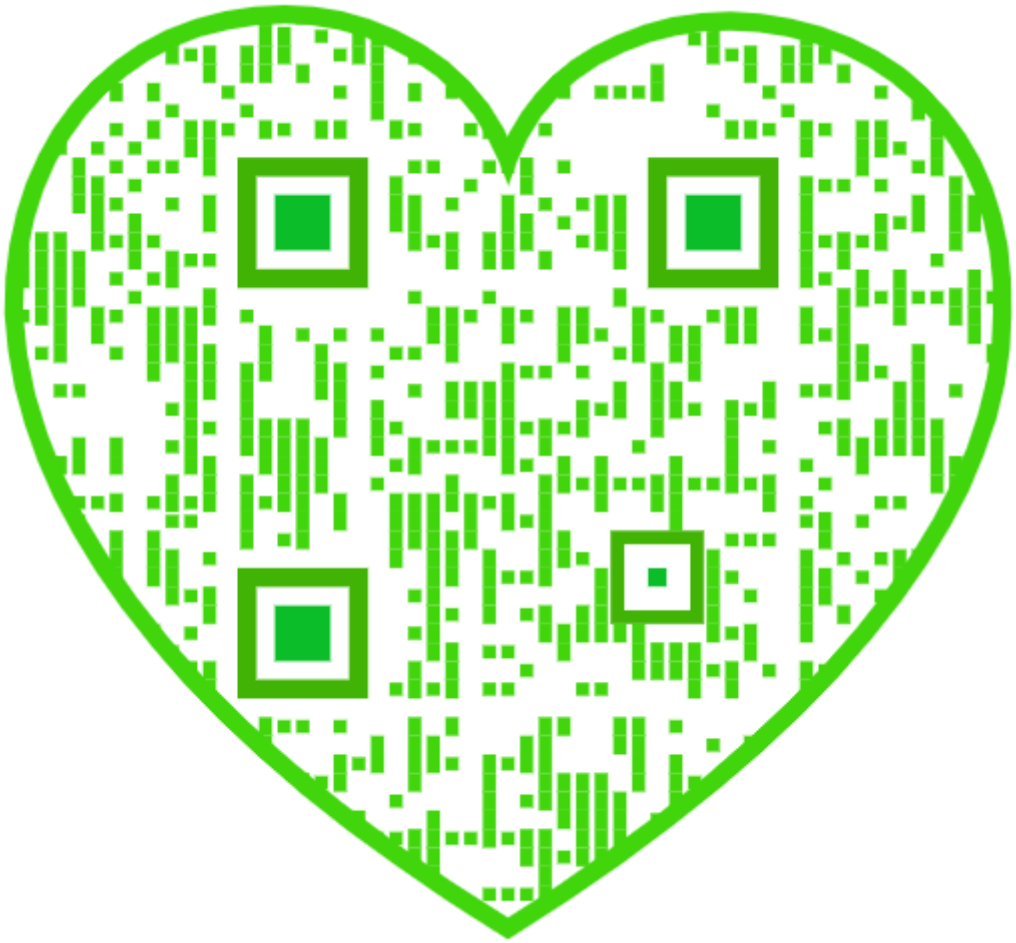

89.

OK
Hist

89

DE OPREGTE HISTORIE

VAN

KLEIN DUIMPJE,

VOLGENS DE MEDEDEELINGEN

VAN

MOEDER DE GANS

WAARIN ZIJNE MERKWAARDIGE LOTGEVALLEN ONVERVALSCHT EN MET DE MEESTE GESCHIEDKUNDIGE JUISTHEID VERHAALD WORDEN.

MET ACHT GESTREEKDRUKTE PLAATJES.

J 606

LUTKIE & CRANENBURG,

1830.

89

Wij hebben aan de vereischten der wet voldaan en achten ons reyt van eigendom hierdoor gewaarborgd.

Luthie en Cramerbuy.

DE OPREGTE HISTORIE

VAN

KLEIN DUIMPJE.

Daar was eens een arme houthakker, die zeven kinderen had, altemaal jongens. De oudste was tien en de jongste zeven jaar, want drie jaar achtereen

had de houthakker twee zoons te gelijk gekregen. De houthakker en zijne vrouw waren zeer arm, en die zeven kleine jongens waren voor hen een zware last, want de kleine deugnieten konden nog niets verdienen. Het ergste van alles, hinderde hen het denkbeeld, dat de jongste een achterblijver zou wezen; hij hield zich zeer dom en sprak bijna geen woord. Toen hij ter wereld kwam, was hij niet grooter dan de duim van zijns vaders regterhand, van daar, dat zij hem steeds KLEIN DUIMPJE noemden. De goede ouders vergisten zich echter geweldig in dit arme kind, en wat zij voor domheid aanzagen, was wezenlijk niets anders als slimheid. De arme

jongen was het voorwerp van de kwaadwilligheid zijner broeders en altijd werd hij in het ongelijk gesteld. Nogtans was DUIMPJE de schranderste en slimste van allen, en al sprak hij weinig, hij luisterde daarom niet minder oplettend toe.

Daar kwam een zeer schraal jaar, en hongersnood en ellende hadden den houthakker en zijne vrouw zoo verre gebragt, dat zij besloten zich van hunne kinderen op de eene of andere wijze te ontlasten. Eens op een' avond, toen de kinderen naar bed waren en de houthakker met zijne vrouw bij het vuur zat, zeide hij tot haar, terwijl zijn hart bijna brak van droefheid en smart: «Gij ziet wel,

89

vrouw! dat wij onzen kinderen geen voedsel meer kunnen geven, en om ze van honger voor mijne oogen te zien sterven, daar gevoel ik mij niet sterk genoeg voor; ik heb dus besloten om ze morgen in het bosch te brengen en maar aan hun lot over te laten; hetgeen zeer gemakkelijk zal kunnen geschieden, immers terwijl zij zich bezighouden met de takkebossen bij een te zamelen, kunnen wij ons verwijderen zonder dat zij er iets van gewaar worden."

Helaas! schreide de vrouw — zoudt gij zoo koelbloedig uwe arme kinderen kunnen verstooten? De houthakker deed alsnu zijn best om haar te troosten, hij hield haar voor, hoe arm zij waren,

maar niets hielp er aan, de arme vrouw kon er maar niet in toestemmen, wel is waar; — diepe armoede martelde hen, maar zij was immers de moeder van hare lievelingen. Evenwel, bij het denkbeeld om hare kinderen van honger voor hare oogen te moeten zien sterven en wel wetende, dat zij dan van smart zou bezwijken, stemde zij eindelijk toe en begaf zich snikkende te bed.

Intusschen had KLEIN DUIMPJE alles gehoord wat zijne ouders gesproken hadden. Op zijn stroo liggende, had hij bemerkt, dat zij over zaken spraken; hij was opgestaan, zonder dat iemand er iets van gehoord had en was onder de stoel van zijn' vader

89

gekropen, om te luisteren zonder gezien te worden. Alsnu kroop hij weder naar zijne slaapplaats, maar sliep den ganschen nacht niet, slechts nadenkende op hetgeen hem te doen stond. Des morgens zeer vroeg, stond hij op en snelde naar den oever van eene kleine rivier, die daar kort langs stroomde, en vulde zijne zakken boordevol met kleine witte kiezelsteentjes, waarna hij zich weder naar huis spoedde. De houthakker begaf zich nu op weg naar het bosch, gevolgd door al zijne zonen, die behalve DUIMPJE, niets wisten van het voornemen hunner ouders, want het slimme kereltje had hun daarvan geen woord medegedeeld. Zij kwamen in het diepste

van het woud, waar het zoo duister was, dat men elkander op geen tien pas afstand zien kon. De houthakker begon met zijne bijl te hakken en de jongens verzamelden de takken om er bossen van te maken. Terwijl zij nu al spelende bezig waren, verwijderden de ouders zich langzamerhand en namen eensklaps langs een klein kronkelend voetpad de vlugt. De arme kinderen bemerkten weldra, dat zij verlaten waren en begonnen erbarmelijk uit al hunne magt te schreeuwen en te kermen. KLEIN DUIMPJE liet ze stil begaan, hij wist wel dat hij den weg zou vinden, om weêr naar huis te keeren, want terwijl zij naar het bosch gingen

had hij langs den weg de kiezelsteentjes laten vallen, die hij tot dien einde in zijnen zak had gestoken. Hij zeide dus tot zijne broertjes : Vreest niets! vader en moeder hebben ons hier verlaten, maar ik zal u wel weder te huis brengen, volgt mij maar, en weent niet langer. Zij volgden KLEIN DUIMPJE en hij bragt zijne broeders tot aan het huis hunner ouders terug, langs den zelfden weg, welken zij gekomen waren. Zij durfden evenwel niet dadelijk naar binnen gaan, maar bleven aan de deur staan luisteren om te vernemen, wat daar binnen door hunne ouders gesproken werd.

Toen de houthakker en zijne vrouw uit het

bosch te huis gekomen waren, was er een bediende van den Heer des dorps gekomen, die hen tien ducaten zond, welke hij hen reeds sedert lang schuldig was en waarop zij niet meer gerekend hadden. Dat bragt hen in het leven terug, want de goede luidjes stierven bijna van honger. De houthakker zond zijne vrouw onmiddelijk naar den slagter in het naburige dorp en daar zij in langen tijd niet gegeten hadden, kocht zij driemaal meer vleesch dan er wel noodig was, om twee menschen te verzadigen. Toen zij zich nu aan het vleesch te goed gedaan hadden, zeide de vrouw : Helaas! waar zijn nu onze arme kinderen.

89

Hoe heerlijk zouden zij zich kunnen verzadigen met hetgeen er is over gebleven. Ook is het uwe schuld, HERMAN! dat de kinderen nu weg en verloren zijn; ik heb u immers wel gezegd, dat wij er spijt van zouden hebben, waar zijn zij nu? Helaas! Lieve Hemel! welligt hebben de wreede wolven de arme weerlooze kinderen reeds verscheurd! O HERMAN! wat zijt gij wreedaardig geweest met uwe kinderen zoo moedwillig om te brengen "Dit verdroot den houthakker, want zij vertelde hem wel twintigmaal achtereen, dat hij er spijt van zou hebben, en dat zij het hem wel gezegd had. Hij gebood haar te zwijgen, als zij niet wilde hebben dat hij kwaad

werd, (want de houthakker was niet gemakkelijk); nu wist hij wel, dat hij verkeerd had gedaan, maar hij kon niet verdragen dat zijne vrouw het hem zoo dapper verweet en dat zij hem, door haar kermen, het hoofd op hol bragt. De vrouw was echter niet tot zwijgen te brengen. Zij kermde over hare kinderen en schreide bitter: » helaas! waar zouden thans mijne arme kinderen zijn? mijne lieve kinderen! mijne arme kinderen! Eens riep zij zoo luid en zoo wanhopig om hare lievelingen, dat DUIMPJE en zijne broertjes, die daar buiten stonden, allen te gelijk begonnen te schreeuwen: Hier zijn wij, hier zijn wij!! Zij vloog alsnu op om de deur te openen en

de arme kinderen snelden verheugd hunnen ouders in de armen.

O! wat was die goede vrouw blij, terwijl zij hare zoontjes omhelsde: Lieve kinderen! zeide zij! ik kan u niet zeggen, hoe blij ik ben; dat gij weer terug gekomen zijt! Hoe is het? zijt gij niet vermoeid en hebt gij geen honger en gij ANDRIES, o wat zijt gij beslijkt! Kom hier! laat ik u wat schoonmaken. ANDRIES was haar oudste zoontje, dien zij meer dan al de anderen lief had, omdat hij eenigzins rossig was even als zij. Zij zaten alsnu aan tafel en aten met eenen eetlust, die vermakelijk was om aan te zien voor vader en moeder, aan wie zij

89

verhaalden, hoe bang zij waren geweest in het woud, allen tegelijk sprekende. Die goede menschen waren zeer verheugd, dat zij hunne kinderen weêr terug gevonden hadden en deze blijdschap duurde zoo lang als de 10 ducaten, maar toen hun geld verteerd was, hervielen zij in hunne vroegere ellende en besloten eindelijk om de kinderen nogmaals te verlaten. Om deze keer zeker te gaan, maakten zij het voornemen om ze veel verder in het woud te brengen als de vorige keer. Zij konden hierover evenwel zoo geheim niet spreken of DUIMPJE begreep, wat er gaande was, en hij rekende er ook wederom stellig op om te handelen zoo als de vorige

89

reis, maar ofschoon hij zeer vroeg opgestaan was om kleine kiezelsteentjes te zoeken, hij slaagde niet, want de deur was op het nachtslot gesloten. Hij wist alsnu niet wat hij aan zou vangen; toen de moeder hun ieder een stuk brood gaf voor hun ontbijt. Alstoen bedacht DUIMPJE, dat hij zich evengoed van zijn brood kon bedienen in plaats van kiezelsteenen, door hetzelve met kruimels langs den weg te strooijen, dien zij gaan zouden; hij verborg dus zijne boterham in zijn zak. De vader en moeder bragten nu hunne kinderen in het donkerste gedeelte van het woud en spoedden zich alstoen door een zijpad voort, terwijl de kinderen

89

daar verlaten achterbleven. KLEIN DUIMPJE bekommerde er zich niet veel over, omdat hij er stellig op rekende den weg gemakkelijk terug te vinden, door middel der broodkruimels, die hij overal gestrooid had, waar zij langs gekomen waren, maar hoe verwonderd was hij, toen hij geen enkel kruimeltje meer kon vinden; de vogels waren gekomen en hadden het brood ongelukkig tot het laatste opgegeten. O, wat waren zij ter neêrgeslagen, hoe meer zij voortliepen, hoe meer zij in het woud van den weg afdwaalden. De nacht overviel hen en daar verhief zich een onstuimige wind, die hen met zijn geloei verschrikkelijke vrees op het lijf joeg.

Zij meenden langs alle zijden niets anders te hooren als het gehuil der wolven, die gretig aansnelden om hen te verslinden. Zij durfden elkander niet aan te spreken, noch hun hoofd om te draaijen uit vrees. Een ontzettende plasregen maakte hen tot op het hemd toe nat; bij elke schrede gleden zij uit en vielen midden in de slijk, waaruit zij met groote moeite met modder bedekt, opstonden. KLEIN DUIMPJE klom nu op eenen hoogen boom om te beproeven, of hij niets konde ontdekken. Naar alle zijden rondziende, bespeurde hij weldra eene kleine schemering, als van eene kaars, maar ver, zeer ver aan het andere einde des wouds. Hij klom naar beneden

maar bij zijne broeders komende, zag hij het licht niet meer; dat bedroefde hem uitermate. Evenwel stapte hij met zijne broeders eenigen tijd dapper voort, steeds in de rigting, waar hij het licht gezien had. Eindelijk, aan het uiteinde van het bosch kregen zij het wederom in het gezigt, en weldra kwamen zij aan het huis, waaruit dit licht hun in de verte toegeschenen had; maar in welk een' angst hadden zij moeten voortdwalen; elke keer, als de weg daalde, verloren zij het licht uit het gezigt.

Zij klopten vreesachtig aan de deur, en de vrouw des huizes maakte dadelijk open en vroeg hun wat zij begeerden. KLEIN DUIMPJE zeide haar, dat zij

arme kinderen waren, verdoold in het groote duistere woud en dat zij om Godswil verzochten om huisvesting voor eenen nacht. De goede vrouw zag, dat het alle aardige knaapjes waren en begon te schreijen. Helaas! arme kinderen: zeide zij — waar zijt gij aangeland? Weet gij wel, dat hier een wildeman woont, die zich met kleine kinderen voedt? — Helaas! goede Mevrouw! antwoordde KLEIN DUIMPJE, die over zijn geheele ligchaam beefde even als zijne broêrtjes, wat zullen wij beginnen? Het is immers zeker, dat de wolven ons dezen nacht zullen verslinden, als wij in het woud blijven ronddoolen. O! heb medelijden met ons en neem ons in; wij hebben toch

liever dat Mijnheer ons opëet dan de wolven; misschien zal hij ook medelijden met ons hebben, als gij een goed woord voor ons spreekt. De vrouw van den wildeman, bewogen door het uitzigt der arme jongens, bedacht dat zij welligt middelen zou vinden om hen voor haren gemaal verborgen te houden tot des anderendaags; zij liet hen dus binnen komen en bragt hen bij een groot vuur om zich te warmen. Aan het spit boven het vuur hing een geheel schaap, bestemd voor het avondmaal van den wildeman. Toen zij zich nu bij het groote vuur een weinig gewarmd hadden, werd er driemaal hevig op de deur geklopt; het was de wildeman, die te huis

kwam, om zijn avondmaal te nemen. Onmiddelijk verborg de vrouw nu de verschrikte kinderen onder het ledekant en ging toen de deur openen. De wildeman vroeg dadelijk of het avondmaal gereed was en of men de wijn reeds had getapt, en door het antwoord zijner vrouw te vreden gesteld, zette hij zich aan tafel. Het schaap was nog bijna versch en geheel bebloed, maar dit scheen den wildeman te meer te bevallen. Eensklaps begon hij links en regts te snuffelen, zeggende, dat hij de lucht van versch vleesch in den neus kreeg. Dat zal het versch geslagtte kalf zijn, antwoordde de vrouw; wij hebben het puik schoon gemaakt — Ik zeg u nog eenmaal,

dat ik versch vleesch riek — zeide de wildeman, zijne vrouw van ter zijde aanziende, en er is hier iets gaande, waarvan ik niets begrijp. Dit zeggende, stond hij op van de tafel en liep regt op het bed aan. Aha! zeide hij vertoornd — zoo zoudt gij mij bedriegen, verwenscht wijf! Wat belet mij ook u te verslinden! het is uw geluk, dat gij reeds zoo oud zijt. Dit is wildbraad, dat mij juist van pas komt om drie mijner vrienden te onthalen, die mij dezer dagen komen bezoeken. Alsnu trok hij de arme jongens één voor één van onder het bed. De ongelukkige knaapjes vielen op de knieën en smeekten om genade maar zij hadden te doen met den wree-

daardigsten aller wildemannen, die, wel verre van medelijden met hen te hebben, hen reeds met zijne oogen verslond en verheugd tot zijne vrouw zeide, dat het lekkere, overheerlijke bonkjes zouden worden, als zij er eene goede saus bij klaar maakte. Nu greep hij een ontzaggelijk groot mes en de arme kleinen naderbij komende, begon hij het te slijpen op een' steen, dien hij in de linkerhand vasthield. Reeds had hij den roodharigen ANDRIES bij de kop gegrepen, om te slagten, toen zijne vrouw hem tegenhield en hem zeide: wat wilt gij toch zoo laat in den avond gaan beginnen? Zult gij dan morgen geen tijd in overvloed hebben? Zwijg — hernam de

wildeman — zij zullen er te smakelijker om worden. Maar, antwoordde de vrouw — gij hebt nog zoo veel vleesch in huis, een kalf, twee schapen en een half varken. — Gij hebt gelijk, sprak de wildeman — geef ze goed te eten, anders worden zij mager en leg ze dan ergens te slapen. De goede vrouw wist niet hoe zij hare blijdschap zoude verbergen, zoo verheugd was zij; zij gaf de jongens goed te eten, maar de eetlust ontbrak hen, zoo zeer waren zij bevangen door vrees en angst. De wildeman, verblijd, dat hij nu zijne vrienden op iets lekkers zou kunnen onthalen, deed zich te goed aan zijn avondmaal; hij dronk van vreugde twaalf bekers wijn meer dan hij

gewoon was, zoodat hij vroeg naar bed ging om uit te slapen, want hij had te veel gedronken. —

De wildeman had zeven dochters, die nog zeer jonge kinderen waren. Zij hadden eene schoone gezonde kleur, omdat zij, even als haar vader, versch vleesch aten, maar zij hadden kleine, grijze oogen, geheel en al rond, eene kromme neus en eenen grooten mond met lange, zeer scherpe tanden, die in haren mond verre van elkander verwijderd stonden. Ofschoon zij niet zeer boosaardig waren, beloofden zij veel, want zij beten de kleine kinderen, om hun bloed te zuigen. Zij waren vroeg naar bed gegaan en sliepen alle zeven in een groot

bed, elk met een gouden kroontje op het hoofd. Daar stond in dezelfde kamer nog een ander bed van dezelfde grootte; in dit bed legde de goede vrouw van den wildeman de zeven kleine jongens te slapen en ging toen ook ter rust.

KLEIN DUIMPJE kon evenwel niet slapen uit vrees, dat de wildeman soms spijt mogt krijgen, dat hij ze des avonds maar niet dadelijk geslagt had. DUIMPJE had dadelijk opgemerkt, dat de dochters van den wildeman gouden kroontjes op het hoofd hadden. Hij stond nu te middernacht op, nam zijnen broertjes de slaapmutsen af en zette die zeer voorzigtig op aan de zeven dochters

van den wildeman, nadat hij haar eerst de gouden kroontjes had afgenomen, die hij zijnen broeders en zich zelven op het hoofd plaatste. Het gebeurde zoo als DUIMPJE voorzien had, want de wildeman, omtremt middernacht ontwakende, had berouw, dat hij tot des anderendaags uitgesteld had, wat hij des avonds zoo goed had kunnen verrigten. Hij sprong dus woest uit zijn bed en greep zijn groot mes. Komaan! zeide hij — laat ons eens gaan zien, hoe onze kleine apen het maken; wij zullen het eens met korte woorden afdoen. Al tastende klom hij naar de kamer zijner dochters en kwam bij het bed, waar de zeven kleine jongens sliepen. Allen lagen

in diepen slaap, behalve DUIMPJE, die schrikkelijk bang werd, toen hij de hand van den wildeman voelde, die hem het hoofd betastte, zooals hij de anderen ook gedaan had. Toen de wildeman de gouden kroontjes gewaar werd, zeide hij: hola! daar had ik bijna een mooi stuk begaan! ik merk wel dat ik gisteren avond te veel gedronken heb. Vervolgens ging hij naar het bed zijner dochters en de kleine slaapmutsjes voelende, zeide hij: aha! daar heb ik ze, nu dapper aan het werk. Dit zeggende sneed hij, zonder aarzelen, zijne zeven arme dochters behendig de keel af. Zeer tevreden over deze daad, ging hij naar beneden en begaf zich wederom te bed.

Zoodra KLEIN DUIMPJE den wildeman wederom behoorlijk hoorde snurken, wekte hij zijne broertjes en beval hun zich haastig aan te kleeden en hem te volgen. Zij slopen stil naar den tuin en klommen over de muren. Den ganschen nacht liepen de arme kleinen voort, bevend van angst en zonder dat zij wisten waar zij op aan liepen.

Laat in den morgen stond de wildeman op en zeide tot zijne vrouw: Ga spoedig naar boven, om die kleine apen van gisteren avond schoon te maken. De vrouw was zeer verwonderd over de goedheid van haren man; zij begreep uit zijne woorden, dat zij de kleine jongens schoone kleêren

moest gaan geven en klom dus blij naar boven, maar wie beschrijft hier hare verbazing, toen zij daar hare zeven dochters, vermoord, voor zich zag liggen, in haar bloed zwemmende. Zij viel onmiddelijk in bezwijming. — Intusschen werd de wildeman ongeduldig, dat zijne vrouw zoo lang weg bleef en hij ging naar boven om haar in haar werk te helpen. Hij was niet minder getroffen dan zijne vrouw, toen hij dit vreesselijke schouwspel zag. Ach! wat heb ik gedaan! riep hij smartelijk uit maar zij zullen het mij betalen, de rampzaligen! en wel dadelijk. Alsnu wierp hij zijne vrouw een emmer water over het hoofd, om haar tot bewustzijn

te brengen en zeide haar: Geef mij dadelijk mijne laarzen van zeven mijlen, opdat ik ze kunne achterhalen. De arme moeder haalde zijne laarzen en hij ging op reis, met woede in het hart. Nadat hij aan alle zijden te vergeefs rondgeloopen had, kwam hij ten laatste op den grooten weg, waar de zeven arme jongens met doodsangst voortijlden. Zij hadden juist den regten weg gevonden en waren nog slechts een kwartier van de ouderlijke woning verwijderd. Zij zagen den wildeman aankomen, die van den eenen berg op den anderen stapte en zoo gemakkelijk over de rivieren heen alsof het beken waren. KLEIN DUIMPJE ontdekte nu een

holle rots digt bij de plaats waar zij zich bevonden. Hij verborg daarin zijne zes broeders en verstak zich in de nabijheid, altijd den wildeman in het oog houdende, om te zien waar hij bleef.

De wildeman, vermoeid door de vruchtelooze togten, die hij gedaan had (want de laarzen van zeven mijlen zijn zeer vermoeijend voor dengene, die ze draagt) kreeg lust om te rusten en zette zich bij toeval juist op dezelfde rots neder, waarin DUIMPJE met zijne broêrtjes verborgen waren. Daar hij geheel afgemat was en van vermoeijenis niet meer kon staan, sliep de wildeman, na een weinig gerust te hebben, spoedig geheel in en begon zoo vreesselijk

te snurken, dat de kleine jongens niet minder angst gevoelden, als toen hij zijn mes sleep om hen te keelen. KLEIN DUIMPJE evenwel was zoo bang niet en beval zijne broeders om zich dadelijk voort te spoeden naar huis, terwijl de wildeman sliep, en dat zij zich wijders over hem niet moesten bekommeren. Zij gaven gehoor aan zijnen raad en bereikten weldra het huis. KLEIN DUIMPJE naderde nu den wildeman, trok hem zeer voorzigtig zijne laarzen uit en trok ze dadelijk zelf aan. De laarzen waren natuurlijk zeer groot en wijd, maar daar het tooverlaarzen waren, hadden zij de bewonderenswaardige eigenschap van zich uit te zetten of

te verkleinen, volgens het been van dengene, die ze aantrok, zoodat ze aan DUIMPJES beenen even goed pasten, alsof zij voor hem gemaakt waren; aldus toegerust ging DUIMPJE op de vlugt.

Daar zijn schrijvers, die verhalen, dat DUIMPJE, na den wildeman zijne laarzen te hebben ontnomen, dadelijk naar zijn huis snelde, waar de vrouw bij de lijken harer vermoorde dochters zat te weenen; dat DUIMPJE haar toen gezegd heeft: Mevrouw! uw man is in dreigend doodsgevaar, want hij is gevallen in de handen eener rooverbende, die gezworen hebben hem te dooden, als hij hun al zijn goud en kostbaarheden niet dadelijk overgaf, op

het oogenblik, dat zij hem den dolk op de keel zetteden, zag hij mij en smeekte mij u te gaan verhalen, in welke ellende hij zich bevindt en om u te verzoeken mij alles te geven, wat gij in uw bezit hebt, zonder iets achter te houden, wijl zij hem anders zonder mededoogen vermoorden zullen. Daar de zaak spoed vereischte, stond hij mij zijne laarzen van zeven mijlen af om snel te reizen en om u te doen zien, dat het waarheid is. — Zij verhalen, dat de goede vrouw, verschrikt over de boodschap, die DUIMPJE haar gebragt had, hem dadelijk al haar geld en kostbaarheden gegeven had omdat zij den wildeman zeer lief had, schoon

het een menscheneter was. Zij zeggen, dat DUIMPJE te huis kwam bij zijne arme ouders, beladen met allerlei kostbaarheden en geldzakken en dat hij die goede menschen daardoor een gelukkig leven bezorgd heeft, maar dit is onwaarheid, grove onwaarheid!!

DUIMPJE is nooit een eerlooze dief geweest en zijne eerlijke ouders zouden nooit geduld hebben, dat er geroofd, onregtvaardig goed onder hun dak zou komen. De arme houthakker heeft zich dikwijls met tranen in de oogen beklaagd, dat men dit verteld had uit laster, om zijnen goeden naam te benadeelen. Er zijn menschen bij hem geweest, die lang met hem gesproken hebben en van hem de

ware bijzonderheden vernomen hebben, die ook getrouw hier teruggevonden worden.

Nadat DUIMPJE den slapenden wildeman ontvlugt was, begaf hij zich met zijne onbetaalbare laarzen in het naburige rijk, waar men alstoen oorlog voerde tegen de Barbaren, die met hun leger aan de grenzen stonden. Men was aan het hof zeer verlangend naar tijdingen van het leger, dat twee honderd mijlen van de hoofdstad te velde was. Men wist, dat er een groote veldslag tusschen de twee legers zou geleverd worden, en alle briefwisseling was gestaakt door de moeijelijkheid van het vervoer.

KLEIN DUIMPJE ging regtstreeks naar den

Koning en bood hem aan nog voor den avond tijding van het leger te brengen. De koning beloofde hem eene groote somme gelds, indien hij slaagde. En inderdaad bragt DUIMPJE des avonds een brief van den veldheer, waarin deze schreef, dat de veldslag gewonnen was.!

Na deze eerste proefneming verdiende DUIMPJE zooveel als hij slechts wilde, want de koning betaalde hem rijkelijk voor het overbrengen zijner bevelen en eene menigte dames gaven hem zooveel als hij vroeg, om tijding te ontvangen van hunne betrekkingen in het leger, en daarmede verdiende DUIMPJE het meest. Nadat DUIMPJE gedurende eenigen

tijd zijne betrekking van koerier had waargenomen, waarbij hij schatten had verzameld, keerde hij bi zijnen vader terug. Onbeschrijfelijk groot was de vreugde zijner ouders, toen zij hem zoo gelukkig terug zagen. Hij verschafte zijnen goeden ouders een gemakkelijk, gerust leven, bezorgde zijne broeders verschillende eervolle betrekkingen en maakte hen allen gelukkig.